

ØKONOMI- OG
ERHVERVSMINISTEREN

24. november 2009

Besvarelse af spørgsmål 2 ad L 41 stillet af Erhvervsudvalget den 6. november 2009. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pia Olsen Dyhr (SF)

ØKONOMI- OG
ERHVERVSMINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85
oem@oem.dk
www.oem.dk

Spørgsmål 2:

Hvorledes vil ministeren sikre produktets sporbarhed, hvis der ikke stilles krav til det i loven?

Svar:

Hverken den gældende produksikkerhedslov eller lovforslaget stiller krav om sporbarhedsmærkning af produkter. Sporbarhedsmærkning af produkter er i stedet angivet som en blandt flere muligheder, som producenten kan benytte sig af, når vedkommende skal træffe de forholdsregler, der er nødvendige for at forhindre, at produkter forårsager skade. Der henvises til lovforslagets § 9, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Sporbarhedsmærkning er således et internt styringsredskab, som gør det lettere for virksomhederne at kalde et givent parti af et produkt tilbage. Hvis produktet fx er mærket med produktnummer, serienummer eller lignende, gør det det muligt for virksomheden at begrænse tilbagekaldelsen til det parti af produktet, der er farligt. På denne måde undgår virksomheden at skulle tilbagetrække partier af produktet, som ikke er farlige.

Sporbarhedsmærkning berører derimod ikke myndighedernes mulighed for at finde et produkt på markedet. Kontrolmyndighedens fokus er i stedet på at finde den ansvarlige virksomhed, hvis pligt det herefter er at foretage de nødvendige handlinger, herunder eventuel tilbagetrækning af produktet.

I Danmark har det ikke hidtil været et problem at finde den, der har det sikkerhedsmæssige ansvar for produkter omfattet af produkt-sikkerhedsloven. Heller ikke selvom det ikke er et krav, at producentens kontaktdata og produktnummer anføres på produkterne.

Det skyldes blandt andet, at den der sælger et produkt skal opbevare kontaktdata på den virksomhed, produktet er købt af, i 5 år efter produktet er erhvervet. På den måde er det muligt at søge tilbage til det ansvarlige led

i Danmark, som en henvendelse eller et påbud skal rettes til. Et krav om mærkning med oprindelsesland, producentens navn og eventuelt andre kontaktdata og produktnumre ændrer således ikke ved de danske kontrolmyndigheders muligheder for at gribe ind overfor produkterne.

Hvis et farligt produkt indberettes via RAPEX (det europæiske system for hurtig udveksling af oplysninger om farlige produkter mellem medlemslandene), vil kontrolmyndigheden undersøge, om produktet findes i Danmark. Hvis produktet findes på det danske marked, vil kontrolmyndigheden tage kontakt til forhandleren for at få kontaktoplysninger om den virksomhed, produktet er købt af. Kontrolmyndigheden vil herefter kunne rette henvendelse til den, der har det sikkerhedsmæssige ansvar for produkterne. Et krav om sporbarhedsmærkning vil ikke ændre på denne procedure.

Et krav om sporbarhedsmærkning vil derfor ikke give de danske forbrugere en sikkerhedsmæssig gevinst, der står i rimeligt forhold til de betydelige omkostninger, der for de danske virksomheder vil være forbundet med at indføre kravet.

Et nationalt krav vil således forringe de danske virksomheders konkurrenceevne i forhold til de lande, hvor der ikke stilles tilsvarende krav om sporbarhedsmærkning. Det må derudover forventes at føre til, at prisen på produkterne stiger, hvilket ikke er i forbrugernes interesse.

Det kan endvidere ikke udelukkes, at et krav om sporbarhedsmærkning på produkter vil udgøre en teknisk handelshindring i strid med EU-retten. Det skyldes, at mærkningskravet, der ikke fremgår af produktsikkerhedsdirektivet, ikke gælder i alle de andre EU-lande. Hvis Danmark stiller krav om sporbarhedsmærkning på produkter, vil et produkt, der kan sælges i Tyskland uden mærkning, ikke kunne sælges i Danmark, uden at produktet påføres eksempelvis producent- eller produktoplysninger.